

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ความหวังในมุมเล็กๆ

นางสาว สุพัตรา กำมาทอง

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกสูติกรรม งานการพยาบาลสูติศาสตร์ - นรีเวชวิทยา
ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาธิบดี

ในยุคของโรคระบาดครองเมือง ผู้คนใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ตามถนนหนทางเต็มไปด้วยผู้คนที่ไม่สวมใส่หน้ากาก ร้านค้ามีการเปิดปิดเป็นเวลา ในยามค่ำคืนจากที่มีผู้คนมากมายออกมาพบปะสังสรรค์ ณ ตอนนี้อยู่เพียงความเงียบสงบ ผู้คนสละธุระเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น ข้าพเจ้าคือคนตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่จำเป็นต้องอาศัยอยู่ในยุคนี้

ปัจจุบันผู้คนใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ต้องระมัดระวังมากขึ้น สวมใส่หน้ากากตลอดเวลา พกเจลล้างมือเป็นประจำ กินข้าวพูดคุยกันก็ต้องรักษาระยะห่าง แต่ละคนต่างก็ดูแลตัวเองอย่างดีเพื่อให้อยู่รอดปลอดภัยจากโรคภัยไข้เจ็บที่เข้ามา โจมตีร่างกายของเราตลอดเวลา จาก 1 ปี เป็น 2 ปี เป็น 3 ปี ข้าพเจ้าได้แต่คาดหวังว่า เมื่อไหร่หนอ โรคภัยไข้เจ็บนี้จะหมดไปซักที “โควิด” เป็นโรคที่ทำร้ายผู้คนได้อย่างเจ็บปวด ลูกพราดจากพ่อแม่ สามิพราดจากภรรยา ญาติพี่น้อง เพื่อนพ้อง จากกันโดยมิได้อำลาต่อหน้า แม้แต่จะจับมือกัน พูดคุยให้กำลังใจกันสักนิดยังทำไม่ได้ หลายชีวิต หลายครอบครัวต้องลำบาก บางคนไม่มีเงินที่จะรักษาต้องออกมาอนตามถนน บางคนนอนเสียชีวิตตามท้องถนนไร้ผู้คนเหลียวแล ที่พึ่งสุดท้ายที่พอจะนึกถึงได้คือ “โรงพยาบาล” ผลกระทบของโรคนี้ทำให้หลาย ๆ ครอบครัวคนตกงาน ไม่มีงานทำ ไม่มีเงินซื้อข้าว ไม่มีเงินซื้อน้ำ ไม่มีเงินไปหาหมอ หลายชีวิตต้องยอมแพ้ให้กับโชคชะตาจากโลกนี้ไป บางคนก็หอบข้าวของกลับบ้านเกิดเก็บเอาร่างกายและจิตใจที่บอบช้ำกลับไปรักษาตัวเอง รอคอยว่าเมื่อไหร่ที่โรคนี้จะหมดไป เมื่อไหร่จะมีโอกาสกลับมาทำงานลืมตาอ้าปากอีกครั้ง ทุกคนต่างก็หวังให้ครอบครัวมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และห่างไกลจากโรคร้ายนี้ หลายคนต้องทนเก็บความคิดถึง พ่อแม่ ลูก ญาติพี่น้อง มิตรสหาย แต่ก็ไม่สามารถกลับไปเจอหน้าได้ด้วยต่างก็ห่วงความปลอดภัยของทุกคนในครอบครัว ตลอดจนรวมไปถึงทุกคนที่ใกล้ชิด

ข้าพเจ้ามีครอบครัวอยู่ที่ต่างจังหวัด ข้าพเจ้ามีลูกชายที่กำลังน่ารัก มีแม่ที่กำลังแก่ชราลง ทุกเทศกาลก็จะมีการมาเยี่ยมจากปากของผู้เป็นแม่และลูก “แม่ เมื่อไหร่แม่จะกลับบ้าน” “ช่วงนี้ ปีนี้คนติดโควิดเยอะขึ้นจะกลับบ้านได้หรือเปล่าลูก” “วันหยุดยาวทำไมไม่กลับมาช่วยงานแม่ที่บ้านบ้าง” ทุกๆ คำถามของแม่และลูกของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าจะอึดอัดใจ “ถ้าแม่กลับได้แม่จะกลับนะลูก” “ถ้าหนูกลับได้หนูจะกลับนะแม่ กลับไปช่วงนี้ก็อันตราย กลัวเอาเชื้อไปติดคนที่บ้านโดยไม่รู้ตัว” ถึงแม้จะคิดถึงแม่และลูกแต่ด้วยสถานการณ์แบบนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจดีว่า ความปลอดภัย ความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ ครอบครัว เพื่อนร่วมงานและสังคมมาก่อนเสมอ

ข้าพเจ้าทำงานที่โรงพยาบาลรามาธิบดี มีโอกาสได้ไปปฏิบัติงานที่คลินิก ARI ข้าพเจ้าทราบมาว่าบางคนทำงานหามรุ่งหามค่ำ ทำงานทุกวัน บางคนไม่ได้กลับบ้านมาเป็นปี สองปี ไม่ได้กลับบ้านมานานกว่าข้าพเจ้าด้วยซ้ำ ข้าพเจ้าเป็นเจ้าหน้าที่ธุรการมีหน้าที่ออก lab ส่ง lab พาคนไข้ไป x-ray เจอคนไข้อาการหนักบ้าง เบาบ้าง เด็กเล็ก คนชรา วัยกลางคน ทุกคนต่างมารอคอยการรักษาจากหมอด้วยความหวัง ข้าพเจ้าเคยเจอคำถามจากญาติผู้คนที่ไข้ว่า “คนไข้จะเป็นอะไรมากมั๊ยคะ ถ้าคนไข้เกิดติดเชื้อขึ้นมาเค้าจะต้องทำอะไร” ข้าพเจ้าได้แต่ตอบคนไข้ว่า “ตอนนี้ญาติคนไข้ตั้งสติก่อนนะคะ ใจเย็นๆ นะ ตอนนี้คนไข้อยู่ในความดูแลของหมอแล้ว หากคนไข้ติดเชื้อจริงทีเดียวจะมีเจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลโทรกลับไปประสานงานให้ความช่วยเหลือพร้อมทั้งขั้นตอนการดูแลให้คนไข้และคนในครอบครัวได้ทราบนะคะ”

เรื่องเล่ารื้อพลัง

งานมหกรรมคุณภาพงาน (Quality Conference) ครั้งที่ 29

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

วันพฤหัสบดีที่ 4 สิงหาคม 2565

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ในใจข้าพเจ้าก็คิดว่าหากข้าพเจ้ามีความรู้มากกว่านี้สักนิด หรือช่วยคนไข้ได้มากกว่านี้ก็คงดี ข้าพเจ้าได้แต่พยายามทำหน้าที่ของตนเองให้ดี คอยฟังคำสั่งของผู้บังคับบัญชา หมอ พยาบาลเพื่อต้องการอะไรเพิ่มเติมตามหน้าที่ที่ตัวเองได้รับ ข้าพเจ้ามองเห็นถึงความอดทนที่เจ้าหน้าที่ทุกคนมีต่อคนไข้ ถึงแม้วันนั้นจะมีคนไข้มารอคิวตรวจมากน้อยเพียงไหน รอยยิ้มคำพูดที่ส่งมอบให้กับคนไข้และเพื่อนร่วมงาน ความสามัคคีความเอาใจใส่ การช่วยเหลือกันในการดูแลคนไข้ ทุกคนต่างก้มหน้าก้มตาทำหน้าที่ของตัวเองอย่างตั้งใจอย่างสุดความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นหมอ พยาบาล ผู้ช่วยพยาบาล ชูรการ การเงิน เจ้าหน้าที่ทำความสะอาด ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกคนตามหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งที่เจ้าหน้าที่ทุกคนที่มาล้วนแต่ทราบดีว่าคนไข้ที่มาตรวจนี้ล้วนเป็นคนไข้ที่มีความเสี่ยงทั้งนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเจ้าหน้าที่ทุกคนที่มาปฏิบัติงานที่คลินิกนี้ ทุกคนตั้งใจยิ่งใหญ่มาก บางคนอาจต้องเสียสละเวลาส่วนตัวไม่ได้กลับไปหาครอบครัวเลยด้วยซ้ำ ข้าพเจ้าภูมิใจที่อย่างน้อยข้าพเจ้าก็ได้เป็นส่วนหนึ่งที่ได้ช่วยเหลือคนไข้เหล่านี้ ดีใจที่ได้มีโอกาสปฏิบัติงานร่วมกับเพื่อนร่วมงานทุกคน พร้อมขอให้ทุกคนหายจากโรคนี้ ขอให้ทุกคนปลอดภัย เจ้าหน้าที่ทุกคนปลอดภัย พร้อมทั้งจะกลับไปสู่อ้อมกอดของครอบครัวอีกครั้ง